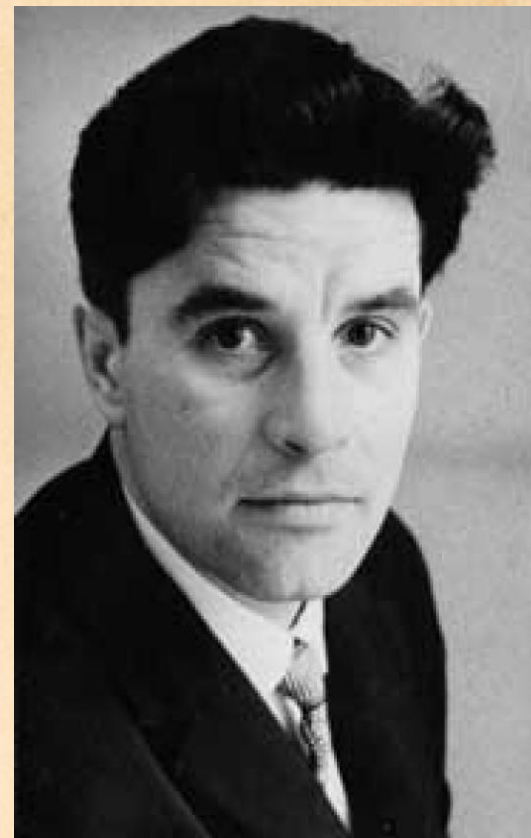

**«Мій секрет творчості: біль.
Повна душа болю».
Григір Тютюнник.**

ЖИТТЄВИЙ І ТВОРЧИЙ ШЛЯХ ЛЮДИНИ З НАРОДУ.

- Григiр Михайлович Тютюнник народився 5 грудня 1931 р. у с. Шилiвка на Полтавщинi в слянськiй родинi.
- У 1933 р. родина Тютюнникiв голодує. Дiд помирає з голоду, а пiвторарiчний Григiр перестає ходити i говорити, хоча вже вмiв це робити. А 4 роки по тому, у 1937 р., батько майбутнього письменника був заарештований через “полiтичний мотив” i вiдправлений до Сибiру, де й помер через 11 рокiв. Мати Григора була молодша за батька на 16 р., пiсля його арешту вона, тодi ще 24-рiчна дiвчина, виходить замиж вдруге. 6-рiчного Григора забирає до себе у Донбас родина дядька, Филимона Васильовича Тютюнника.

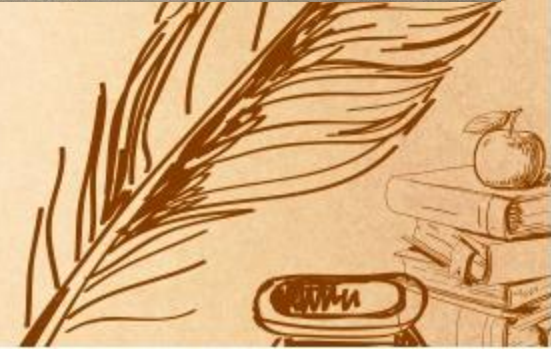
Шилівка. Хата, в якій народився Григорій Тютюнник.

Дядько і тітка стають для Григора другими батьками. Саме тітка, Наталія Іванівна Рябовецька, яка працювала вчителькою української мови та літератури в школі, прищепила маленькому Григорові Любов до літератури.

У 1938 р. Григир Тютюнник йде до першого класу школи станції Щотове Луганської обл. (спочатку українського, а через два тижні- до російського, через те, що український закрили). Із того часу і до 1962 р., розмовляв і писав російською мовою.

У 1942 р. Дядька забрали на фронт, тітка залишилася з 2 дітьми у вкрай важкому становищі.

“ Я їв тоді картоплю зав’язь, жолуді, пробував конину – коли вона кипить, з неї багато піни. Люди, дивлячись на змучену тьотю і нас, голодненьких дітей, порадили мені чкурнути до матері на Полтавщину, щоб легше стало всьому сімейству, -голод як-не-як. Я так і зробив. Йшов пішки, маючи за плечима 11 років, три класи освіти і порожню торбинку, в котрій із початку подорожі було 9 сухарів, перепічка і банка меду –земляки дали на дорогу. Потім харчі вийшли. Почав старцювати. Перший раз просити було неймовірно важко, соромно, одбирало язик і в грудях терпло, тоді трохи привик”.

Після двотижневого пішого переходу Григир опиняється у матері, а згодом туди приїжджає і тітка з дитиною.

Зрештою в селі довелось пробути недовго: на хату впала бомба і родина опиняється простонеба. Шукають притулок по чужих хатах, та брати постояльців із двома дітьми надовго ніхто не хоче, тому житло доводиться міняти дуже часто.

Після війни повернулися додому дядько і тяжко поранений зведений брат Григора – Григорій.

З братом Григорієм.

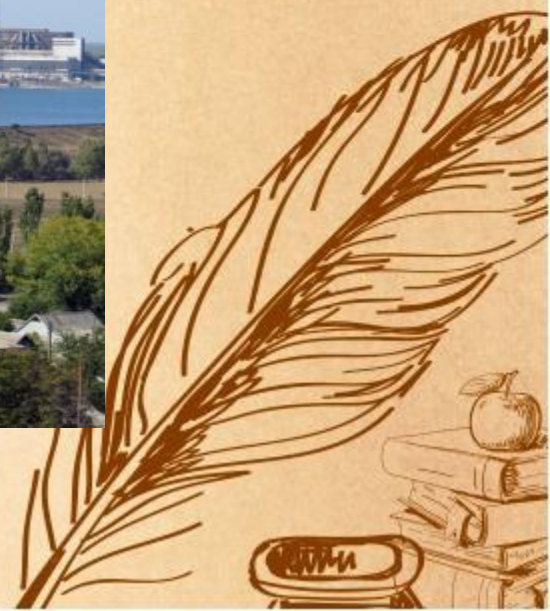
У 1946 р. Григір закінчує 5 клас сільської школи і вступає до Зіньківського Ремісничого училища №7, щоб мати одягу і пайок – 700 грам хліба на день. Цей пайок врятував його з матір'ю від голодної смерті.

У 1948 р. Майбутній письменник одержує 5 розряд слюсаря з ремонту автомобілів і тракторів та за розподіленням потрапляє до м. Харкова працювати слюсарем-шліфувальником на заводі транспортного машинобудування ім. Малишева.

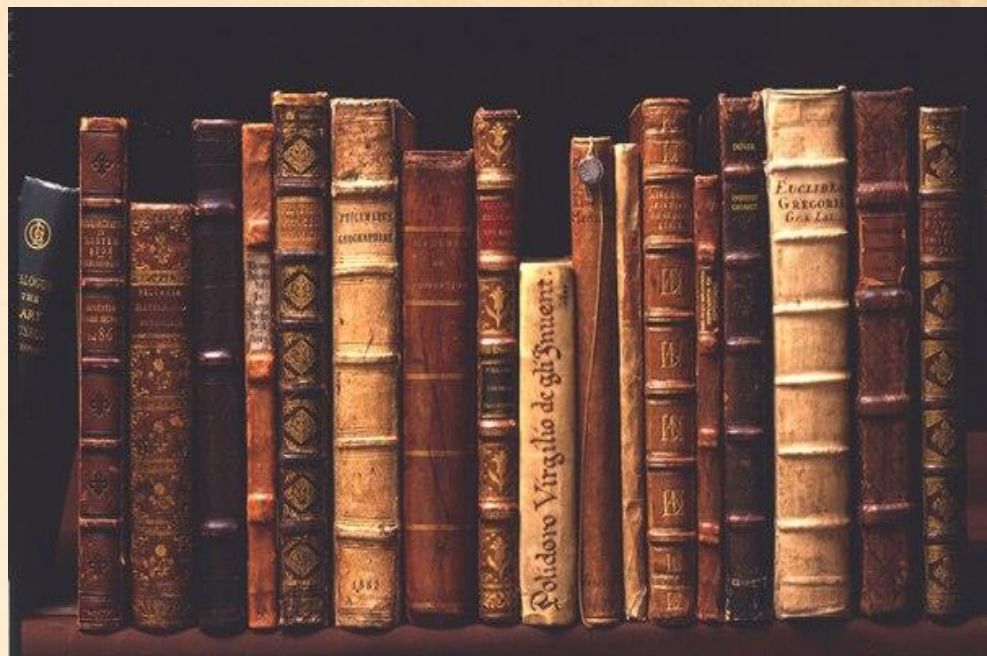

Через рік, внаслідок важких умов праці, Григір захворів на туберкульоз і повернувся у село до матері. Але за те, що не відпрацював 3 роки після навчання, його заарештовують і засуджують до 4 місяців перебування в одній з колоній Полтавщини. Після звільнення Тютюнник спочатку працює в колгоспі, а потім їде на будівництво Миронівської ДРЕС (Донбас), де працює слюсарем-ремонтником автомобілів.

У 1951 р. майбутній письменник призваний на службу до флоту у Владивосток, де прослужив радистом 4 роки. Починає займатися самоосвітою.

У 1957 р. вступає на російське відділення філологічного факультету Харківського університету. Через 2 роки одружується з вчителькою Людмилою Василівною. Згодом у подружжя народилися двоє синів- Михайло і Василь.

Перша зустріч письменника з читачем відбулася 1961 р., за підписом “Григорій Тютюнник-Ташанський”. Побачило світ перше оповідання “В сумерки”. Після закінчення Харківського Університету у 1962 р., вчителює на Донбасі.

Зацікавившись кінематографом, Тютюнник працює у сценарній майстерні Київської кіностудії ім. О. Довженка, -створює літературний сценарій за романом свого брата “Вир”, рецензує твори колег-кінодраматургів та фільми.

Кіностудія ім. О. Довженка.

Наприкінці 70-х виходить негласна заборона на друк творів письменника у періодиці. Не будучи в змозі в усій повноті реалізувати свій таланти в атмосфері диктату над літературою, 6 березня 1980 р. Григор Тютюнник покінчив життя самогубством.

Похований на Байковому кладовищі.

Меморіальна дошка на будинку на Андріївському узвозі,
де в 1963—1967 роках мешкав письменник.

АФОРИЗМИ МИТЦЯ.

Життя справді складне, і єдиний у нього підручник — досвід.

- Щоб шанувати, треба мати талант; щоб заздрити, таланту не треба.
- Знати людину глибоко — страшно.
- Іноді я відчуваю людину, як рана — сіль.
- Людина, що знехтувала добром інших, зневажила його в собі.
- Сердяться слабкі душі, сильні — ненавидять або прощають.
- Чоловіки! Ви проклинаєте жінку і боготворите матір. Чи немає в цьому суперечності?
- Не суди по генералу про життя солдатів.
- Шукати гармонії всезагальної — шукати на денному небі зірки.
- Вам не вистачає ріки, а мені й краплі достатньо.
- Істина приходить надто пізно і дається надто болісно, щоб радіти її відкриттю!
- Образа притаманна слабким.

- Найстрашніше для людини — сама людина.
  - Любов — це одне з найкращих психічних захворювань.
  - Найздібніша людина та, яка зуміє вчасно і точно визначити свої здібності.
  - Графоман сидить у кожному письменнику, і талановитий той, хто вміє примусити себе замовкнути.
  - Мрія дає нуль, якщо її не зробити життям.
  - І захотілося раптом, щоб коли помру, крізь прах мого серця проріс дубовий корінь, а з нього вимахав могутній дуб і щоб гілля його пішло на кілки — бити тупих і немічних серцем людей.
  - Зустріч з величчю робить нас скромнішими.
  - Кожен письменник обирає тему найближчу, найріднішу його життєвому досвідові і – неодмінно – своєму ідеалові людини в тому часі, у якому він живе. Найдорожчою темою, а отже й ідеалом, для мене завжди були і залишаться доброта, самовідданість і милосердя людської душі в найрізноманітніших проявах.
  - Читати - найдешевше і найкорисніше задоволення на Землі.
  - Якщо тебе ніколи не охоплювало бажання обійняти всю землю, приласкати бродячого собаку, підняти з землі зірваний листок і цілувати його — значить ти ще не любив.
  - Дивно: прочитаєш книгу і шкода з нею розлучатися. За наступну братися навіть не хочеться.
  - Краще різка відвертість, ніж зрадницька мовчанка.
  - Хороша книга та, після якої відчуваєш, що порозумнішав або став краще.
  - Мій секрет творчості: біль. Повна душа болю.
  - Так я ж написав тільки напівправду життя — і мене викидають з літератури. А якби я написав усю правду, то що — мене вбити треба?
  - Вам не вистачає ріки, а мені й краплі достатньо.